

erede Justitsminister og af den erede sidste Laler, skal jeg frasælbe Ordet.

J. M. Hansen: Det erede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen) er fremkommen med en saadan Strøm af de mest forskellige og vidt spærende Udtalelser, at det ingenlunde kan være min Mening at opholde mig derved. Jeg vil kun gjøre et Par Bemærkninger. Det erede Medlem maa have taget fuldstændig feil af den høitærede Justitsministers Udtalelser med Hensyn til det Paalæg, som han var saa god at meddele, at han vilde give Politimesteren i Svendborg. Det kan ikke være den høitærede Ministers Mening at ville paalægge ham at sagsøge mig for det, som jeg har sagt her i Dag, thi det kan han ikke paalægge ham, men det maa være hans Mening at ville paalægge ham at sagsøge mig for de Ytringer, som jeg har fremhævet, at jeg tidligere har brugt i Pressen. Det er noget ganske Andet; thi til det ene udfordres der Hingets Tillabelse, men med Hensyn til det Andet er det er Selvfølge, at jeg — som jeg yttrede — er fuldstændig beredt til at forsvare, hvad jeg har skrevet i de sønderborgske Aviser. Der fremkom dernæst en Udtalelse om, at det var en Selvfølge, at Domstolene kunde være uenige, og at man maatte være overordentlig ubekjendt med Rettergangen her i Landet, naar man ikke kunde forstaa dette. Ja, deri har det erede Medlem fuldkommen Ret; det er ogsaa Tilfældet med mig mange Gange og med mange Andre, at vi ikke kunne have den ubetingede Tillid til Domstolens Afgjælse af forskellige Domme. Naar der f. Ex. falder en Overrettsdom, om hvilken den Bedkommende tror, at den er urigtig, og derfor ønsker at lade den gaa til Høiesteret, saa beror det jo paa, om han har Penge til at lade den gaa til Høiesteret for. De, som have Penge til at lade Sagen gaa til Høiesteret for, faae ofte fra Høiesteret en Dom, som gaar i fuldstændig modsat Retning af den Dom, som Overretten har sælbt; men naar det er en Mand, som ikke har Penge til at lade Sagen gaa til Høiesteret for, og Justitsministeren ikke vil have den Godhed at bringe Sagen frem for Høiesteret — og jeg tror, at den nuværende høitærede Justitsminister er noget sparsom med denne Godhed, — saa maa Bedkommende nøies med Overrettens Dom, uagtet han kan have god Tro til, at Høiesterets Dom vilde blive en anden. Deri ligger jo det Uheldige ved vort Retsvæsen, at den, der har Penge, kan prøve alle tre Domstole, men den, der ikke har Penge, er nødsaget til at nøies med den første den bedste Dom, der falder. Det, som jeg sagde, var noget ganske Andet. Jeg sagde ikke, at det undrede mig, at der fremkom forskellige Domme, men jeg sagde, at jeg mente, at det maatte være en Dommer ubehageligt at faae sin Dom saa fuldstændig tilintetgjort og afvist, som det er flet i

det Tilfælde, jeg nævnte. Jeg er nu saa ensfoldig at mene, at den Dommer, som holder sig overbeviist om, at han efter sin inderste Overbevisning søger at dømme, hvad Ret er efter hans Opsattelse, og som gjør sit Bedste for at sælbe en retfærdig Dom, maa blive ubehageligt berørt, naar en høiere Domstol fuldstændig tilfidesætter hans Dom; thi enten maa han da sige: det er dog beklageligt, at den Retfærdighed, som Du vil haandhæve, bliver styrtet omkuld af en høiere Domstol, Retfærdigheden nyder ikke sin Gænge, thi min Dom var retfærdig, og altsaa kan den anden ikke være det, — eller ogsaa maa han sige: det er mig ubehageligt, at jeg har taget saa fuldstændig feil af, hvad der var det Rette, at netop det Modsatte af, hvad jeg fandt var det Rette, har virst sig at være det. Det forekommer mig, at disse to Betragtninger maa gjøre, at dette Tilfælde bliver ham ubehageligt; men som sagt, jeg kjender ikke Forholdene, og jeg hører jo nok, at de Herrer Jurister tage sig denne Sag meget let. Om Retfærdigheden ligger paa den ene eller den anden Side, det rører dem ikke, men de kunne dog ikke tage os Røgsfolk ilde op, at vi have den Tro, som jeg har nævnt. Det erede Medlem kommer bestandig tilbage til, at en saa lille Nar-sag har bevirket denne store Forhandling. Jeg har paa ingen Maade bidraget til at gjøre Forhandlingen saa stor, som den er bleven, thi jeg har holdt mig strengt til Forespørgslen. Det er ikke, som jeg oftere har gjentaget — den lille Begivenhed, der er flet, men det er den Udtalelse af selve Politimesteren paa Stedet, at det vilde blive meget værre næste Gang, der har gjort, at jeg har villet sikkre mig derimod ved i alt Fald at gjøre den høitærede Justitsminister opmærksom paa, at noget Saadant har hans egen Politimester i Svendborg udtalt, og at han ved denne Leilighed, hvor han takker Gud for, at det ikke gif videre, end det gif, ikke selv var paa Stedet. Jeg mener, at han under saadanne Omstændigheder burde have været der, men han gif hen og satte sig et Steb, og lod Sværmen gjøre, hvad den vilde. Det er dette, som har foranlediget Forespørgslen, men det er ingenlunde — hvad det erede Medlem endnu lever i Troen paa — den omtalte Ubetydelighed, der har foranlediget Forespørgslen.

Winther: Den erede Minister mente, at jeg og Andre med mig maatte maatte synes ilde om, hvis han ved en eller anden Leilighed skulde komme til at give en Rettesættelse eller Paamindeelse til en Dommer i Anledning af hans mindre passende Optræden. Dette mente han, kunde undertiden være Tilfældet, og dernæst fremsatte han ogsaa ved samme Leilighed den Mening, at det dog maatte ikke var samstemmende med den Stilling, som en uafhængig Dommer indtog i Henhold til Grundloven, naar Saadant flete fra